

Rudolf Jičín: Filosofie dějin a politika (Praha: Dělský potápěč, 2025), 205 s., 2 obr.

*Osmý titul bílé řady Metanoia! Po všech Němcích a Italech, ba i **Japonci**, s hrdostí dodáváme, že konečně od českého autora – **Rudolfa Jičina!***

Znalci vědí, Jičínovo životní dílo čítá sedm strojopisných svazků A4 o váze šest kilogramů. Tiskem mu však za života vyšlo pouhých pětatřicet stránek (nepočítáme-li knižní překlad Spenglerova spisku **Člověk a technika**), a to v první polovině devadesátých let, kdy ještě doznívalo popřevratové znejistění – systém svou rovnováhu teprve nabýval a hranice nedovoleného stále rýsoval. Bylo naší dávnou touhou shrnout těchto šest statí, roztroušených po „okrajových sbornících a obskurních časopisech“, do jednoho knižního titulu. Předobrazem mu je samizdat, který vznikl poté, co Rudolf Jičín od přelomu tisíciletí přepisoval strojopisné svazky do elektronické podoby. Název *Filosofie dějin a politika*, publikované statě i řazení textů tedy ponecháváme autorské.

Zatímco první polovina knížky obsahuje „věci, o kterých se psát smí“, jak se autor – ostatně mylně – domníval, druhá „věci o kterých je to zakázáno“: ovšem „nikoliv jen nějak oficiálně, ale především obecným veřejným míněním, vytvářeným většinou našich vysoce liberálních intelektuálů,“ vysvětluje Rudolf Jičín na začátku pátého svazku svých sebraných spisů, neboť: **„Neexistuje jen úřední nesvoboda slova, ale také neúřední, která vyrůstá z nás samých a je mnohem horší.“** A my k tomu dodáme, že nejde ani tak o témata, spíše o způsob, jakým jsou pojednána. Oč konkrétně v těchto místy vskutku „nepublikova(tel)ných“ textech jde, věděli doposud jen čtenáři, jež by se dali spočítat snad i na prstech jedné ruky...

Ačkoli „publikované statě“ a rozsáhlé vlastní překlady z děl německých myslitelů **Rudolf Jičín** do svého životního díla ani nezahrnul, některé kratší a fragmentární práce, aforismy a tzv. „zůstalosti“ ano. Výběr ukázek z nich a jejich uspořádání jsou v tomto případě již naše, redakční. A vyjma posledních adolfínů z katakomb, pohrobků, jakými až do vypuknutí první světové války bývali i bonapartisté, jsou svým obsahem pro „veřejnost“, pro řadového českého polointelidenta nebo prostého, dobou jen vláčeného ignoranta a samozřejmě i pro těch pár upřímně citících pravých demo-humanistů, nepřijatelné a vesměs jí nepředložitelné. Tento obzor pro ni nutně zůstane vzdálenou, nepřístupnou a nepřátelskou krajinou, stejně cizí

jako je, **řčeno** s Rudolfem Jičínem, „pro člověka neuchopitelný, uvažujeme-li světy smyslového vnímání, pachový svět psa či radarový svět netopýra“.

Knížka nebude k mání v běžné distribuci, je vyhrazena našemu čtenářstvu. Svůj zájem registrujte na našem redakčním e-mailu.

Jičínova *Filosofie dějin a politika* obsahuje zásadní formulace. Pro vážné studium je doporučujeme konfrontovat se závěry těchto dvou tenkých sešitů:

Jan Patočka, *Náš národní program* (Praha: Evropský kulturní klub, 1990);

Václav Černý, *O povaze naší kultury* (Brno: Atlantis, 1991).

Rozdílnost těchto našich tří autorů od židovského pak velice plasticky vystupuje ve srovnání s:

Pavel Eisner, *Rady Čechům, jak se hravě přiučiti češtině* (Praha: Odeon, 1992).

Jak jen chce na každyčké straně překvapovat! za každou cenu! řekli bychom šokovat, kdyby slovo dávno neoznačovalo výstřelky vyloženě obscénní a násilné; a tak se Eisner, jinak mj. kongeniální překladatel Mannův, namísto přímosti kroutí, vytahuje, gestikuluje, piruetí, zkrátka předvádí, co všecko umí; efekty, afekty, varietní kejklíř a cirkusový akrobat vedle prosté sošnosti... Připomínáme Eisnerův předpoklad, že Češi se z „dějinné nezbytnosti“ vzdají svého jazyka...

Více k němu Miloš Dvořák, *Inflace slova v našem věku* (Praha: Cherm, 2009), str. 171–175 a 203–205.